

decyzją nr 559/12 wydaną z upoważnienia Prezydenta Miasta Lublin przez Dyrektora Wydziału Architektury i Budownictwa Urzędu Miasta Lublin z dnia 16 lipca 2012 r. znak: AB.LAI.7331.2.263.2011, organ I instancji odmówił ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji budowlanej polegającej na budowie budynku handlowo-usługowo-biurowo-mieszkalnego z garażami podziemnymi ze zjazdami z ulic Jasnej i Wieniawskiej oraz z przyłączami na działkach oznaczonych numerami ewidencyjnymi:

położonych przy ul. Jasnej	Wieniawskiej	w Lublinie; pas drogowy:
działka nr ew.	ul. Wieniawska i nr ew.	- ul. Jasna.

Teren projektowanej inwestycji organ oznaczył na mapie sytuacyjno-wysokościowej, stanowiącej załącznik nr 1 do decyzji, literami ABCDEF-A i linią koloru czerwonego.

W uzasadnieniu decyzji organ wskazał na wniosek firmy ALDIK Sp. z o.o. (obecnie Jasna Sp. z o.o.) z dnia 18 lutego 2008 r. obejmujący opisane wyżej zamierzenie inwestycyjne i wszczęcie postępowania w przedmiotowej sprawie w dniu 10 marca 2008 r. W toku dokonywanych czynności, wyjaśnia organ, stwierdzono, iż wniosek dotyczy obiektu o powierzchni sprzedaży ponad 7500 m², co jednoznacznie wskazywało na lokalizację budynku handlowego o powierzchni powyżej 2000 m², których lokalizacja została w sposób szczególny określona w przepisach art. 10 ust. 2 pkt 8 w zw. z 10 ust. 3 i w zw. z art. 15 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. I tak organ przytoczył treść pierwszego z wymienionych przepisów, zgodnie z którym, w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy określa się w szczególności obszary, dla których obowiązkowe jest sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w tym obszary rozmieszczenia obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m², a obowiązek przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu w takim przypadku powstaje po upływie 3 miesięcy od dnia ustanowienia takiego obowiązku (art. 10 ust. 3). Organ zaznaczył jednocześnie, iż art. 15 ust. 3 pkt 4 tej ustawy stanowi, że w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb granice terenów pod budowę obiektów handlowych, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 8.

Wymienione przepisy prawa, w ocenie organu, dowodzą, że lokalizacja wielkopowierzchniowych obiektów handlowych jest możliwa tylko na podstawie planu miejscowego, a tym samym wykluczona jest lokalizacja takiego obiektu na podstawie decyzji administracyjnej o warunkach zabudowy; takie też jest stanowisko sądownictwa administracyjnego, co potwierdza m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2008 r. sygn. akt II OSK 87/07 (LEX nr 464654), którego teza jest następująca: przepis art. 10 ust. 2 pkt 8 łącznie z art. 10 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustala jako zasadę, że wybudowanie wielko-

powierzchniowego obiektu handlowego na określonym terenie obligatoryjnie wymaga sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Ponadto organ przytacza szereg innych wyroków potwierdzających przytoczoną tezę, z których wynika, iż wymóg określenia w studium i jak i planie zagospodarowania terenów pod budowę obiektów handlowych powyżej 2000 m² stanowi warunek ustawowy lokalizowania takich obiektów.

Przepisy prawa materialnego oraz wskazane w uzasadnieniu decyzji wyroki sądów administracyjnych, wyjaśnia organ, przewidują dwie sytuacje, od których zależy postępowanie w sprawie ustalenia warunków zabudowy dla obiektu wielko powierzchniowego; pierwsza z nich to ta, gdy studium przewiduje obszar lokalizacji obiektu wielkopowierzchniowego, druga zaś, gdy studium obszaru takiego nie przewiduje. W pierwszym przypadku, podkreśla organ, postępowanie z wniosku powinno zostać zawieszone do czasu uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w drugim natomiast brak jest podstaw do ustalenia warunków zabudowy dla takiego obiektu w postaci decyzji ustalającej warunki zabudowy, zatem wniosek musi zostać załatwiony negatywnie.

Przechodząc do stanu faktycznego i prawnego sprawy organ powołuje się Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta Lublin zatwierdzonego Uchwałą Nr 359/XX/2000 Rady Miasta Lublin z dnia 13 kwietnia 2000 r. i zmienione Uchwałą Nr 165/XI/2011 r. Rady Miasta Lublin z dnia 30 czerwca 2011 r., którego ustalenia i zapisy nie przewidują w Śródmieściu Lublina, w określonym przez inwestora miejscu, obszarze lokalizacji wielkopowierzchniowego obiektu handlowego. Zatem dla wskazanego obszaru nie jest obowiązkowe uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i bezcelowe byłoby, według organu, zawieszenie postępowania w oczekiwaniu na uchwalenie takiego planu.

Okoliczności sprawy, konstatuje organ, wykazują na brak podstaw prawnych do wydania decyzji o ustaleniu warunków zabudowy na przedmiotowym terenie dla wielkopowierzchniowego budynku handlowo-usługowo-biurowo-mieszkalnego wraz z towarzyszącym zapleczem infrastrukturalnym.

W odwołaniu od przedmiotowej decyzji **inwestor** zarzuca naruszenie:

1) prawa materialnego, w szczególności art. 10 ust. 2 pkt 8 w zw. z art. 15 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym polegające na błędnej wykładni przyjmującej, że podstawę lokalizacji budynku handlowo-usługowo-biurowo-mieszkalnego o powierzchni sprzedaży powyżej 7500 m² może stanowić wyłącznie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, wykluczającej tym samym wydanie decyzji o warunkach zabudowy,

2) art. 62 ust. 2 tej ustawy przez błędne uznanie, że z uwagi na fakt, iż w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy nie przewiduje się dla obszarów objętych wnioskiem o wydanie warunków zabudowy lokowania wielkopowierzchniowych obiektów handlowych powyżej 2000 m², wymieniony przepis nie znajduje zastosowania w przedmiotowej sprawie,

3) art. 2 pkt 19 wymienionej ustawy polegające na niewłaściwym przyjęciu przez organ I instancji, że ograniczenie powierzchni sprzedaży podane w tym przepisie ma również zastosowanie do budynków przeznaczonych do realizacji kilku zadań, np. handlowo-usługowo-mieszkaniowo-biurowych i tym samym nieuwzględnienie, że w przypadku takich obiektów wielozadaniowych następuje wyodrębnienie poszczególnych sklepów działających w obiekcie, co z kolei powoduje, iż powierzchnia sprzedaży w takim obiekcie nie stanowi całości techniczno-użytkowej, o której mowa w tym przepisie,

4) art. 7, art. 9 oraz art. 12 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez prowadzenie postępowania w sposób opieszły oraz brak wyjaśnienia wszystkich okoliczności mających istotne znaczenia dla sprawy.

Zdaniem strony odwołującej się oparcie decyzji odmawiającej ustalenia warunków zabudowy dla wnioskowanej inwestycji na treści art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w świetle którego lokalizacja wielkopowierzchniowych obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² jest możliwa jedynie na podstawie ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie w/w istota sporu w przedmiotowej sprawie sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy istnieje podstawa do twierdzenia zaprezentowanego przez organ, innymi słowy, że niedopuszczalne jest wydanie decyzji o warunkach zabudowy dla obiektu handlowego wielkopowierzchniowego o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m², gdy brak jest planu miejscowego. Na tak postawione pytanie inwestor odpowiada negacją, gdyż w Jego mniemaniu, w przepisach prawa brak jest przepisu z którego wynikałby obowiązek uchwalenia planu dla obszarów lokalizacji obiektów wielkopowierzchniowych; za taki przepis nie można zaś uznać art. 10 ust. 2 pkt 8 wymienionej wyżej ustawy, na co wskazuje jego redakcja. Powołując się na wskazane orzecznictwo, strona w konsekwencji za tymże orzecznictwem stwierdza, iż wymieniony przepis odnosi się do zakresu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, a przez to dla omawianego obiektu nie ustanawia obowiązku uchwalenia planu miejscowego. Dalej strona zwraca uwagę na potrzebę rozróżnienia pomiędzy treścią art. 15 ust. 3 pkt 4 dotyczącego określenia w planie miejscowym, w zależności od potrzeb granic terenów pod budowę obiektów handlowych, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 8 a art. 14 ust. 7 wspomnianej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym,

wyrażnie stanowiącym, że plan miejscowy sporządza się obowiązkowo, jeżeli wymagają tego przepisy odrębne, do których nie zalicza się ustawa jak wyżej. Tym samym, konstatuje, podstawy do obowiązku uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie można wywieść z brzmienia art. 10 ust. 2 pkt 8 oraz art. 10 ust. 3 w zw. z art. 15 ust. 3 pkt 4 tej ustawy.

Strona na potwierdzenie swojego stanowiska przytacza inne wyroki sądów administracyjnych, by w końcu zwrócić uwagę na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 lipca 2008 r. sygn. akt K 46/07 w sprawie badania zgodności z Konstytucją ustawy o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych z dnia 11 maja 2007 r., którą to ustawę uchylił w całości, co zdaniem strony nie pozostaje bez wpływu na art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, bowiem uchylona ustawa zastąpiła w niniejszym przepisie wyrazy „powyżej 2000 m²” wyrazami „powyżej 400 m²”. W przekonaniu odwołującej się doszło zatem do dekompozycji wymienionego przepisu, polegającej na usunięciu nowej wartości liczbowej i nieprzywrócenie starej, która praktycznie uniemożliwia zastosowanie tego przepisu, czyniąc go jednocześnie martwym. Zadaje ona zatem pytanie o treść obecnie obowiązującego przepisu, skoro uchylono ustawę, która ten przepis zmieniła a Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 marca 2009 r. sygn. akt K 53/07 wskazał - „swoiste przywrócenie mocy obowiązującej” wskutek uchylecia przepisu znowelizowanego nie jest regułą, a ocena powinna nastąpić w każdym indywidualnym przypadku, „z uwzględnieniem treści zarzutów sformułowanych we wniosku oraz charakteru zakwestionowanego przepisu”.

Że podniesione zagadnienie stanowi problem interpretacyjny w zakresie stosowania wymienionego przepisu, strona wskazuje na orzeczenie SKO we Wrocławiu z dnia 13 stycznia 2010 r. znak: SKO.4122/241/09/10, którego zdaniem wobec wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 lipca 2008 r., art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym obecnie nie wyznacza w ogóle powierzchni sprzedaży obiektów handlowych, które należy uwzględnić w studium; strona akceptuje ten pogląd.

Odwołująca się Spółka wskazuje także na niewłaściwą wykładnię art. 62 ust. 2 wymienionej ustawy poprzez błędne uznanie, że skoro w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy nie przewiduje się - dla obszarów objętych wnioskiem o wydanie warunków zabudowy - lokowania wielkopowierzchniowych obiektów handlowych powyżej 2000 m², to przepis ten nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie.

W/w uważa za dopuszczalne wydanie decyzji o warunkach zabudowy dla realizacji obiektu powyżej 2000 m², gdyż w systemie prawa polskiego brak jest przepisu, z którego wynikałby obowiązek uchwalenia planu miejscowego dla obszarów lokalizacji takich obiektów, a przepis art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy takim przepisem nie jest. Nawet zaś, gdyby przyznać rację organowi, iż budowa takiego obiektu nie mogłaby być realizowana na podstawie decyzji o warunkach

zabudowy, to i tak strona uważa, iż organ powinien w oparciu o art. 62 ust. 2 ustawy zawiesić postępowanie administracyjne go czasu uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zatem argumentację organu o braku podstaw do zastosowania wymienionego przepisu, bo studium nie przewiduje lokowania wielkopowierzchniowych obiektów handlowych na tym terenie, uznaje za nieprawidłową, gdyż przepis ten statuuje zasadę, że postępowanie administracyjne w sprawie ustalenia warunków zabudowy dla obszaru, w odniesieniu do którego istnieje obowiązek sporządzenia planu miejscowego zawiesza się do czasu jego uchwalenia (taka też jest teza wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 lipca 2010 r. sygn. akt II OSK 1073/2009). Podsumowując ten wątek wyводу, strona stwierdza, że skoro organ I instancji uznał, iż w sprawie z uwagi na fakt, że złożony wniosek o ustalenie warunków zabudowy dotyczy obszaru, w odniesieniu do którego istnieje obowiązek sporządzenia planu miejscowego, postępowanie administracyjne w sprawie powinno zostać zawieszone do czasu uchwalenia planu miejscowego, bez względu na to czy studium przewiduje dla tego obszaru lokalizację obiektów wielkopowierzchniowych powyżej 2000 m² powierzchni sprzedaży czy też nie.

Stanowisko organu I instancji w omawianym zakresie, zdaniem strony, stanowi rażące naruszenie prawa, zwłaszcza świetle orzecznictwa sądowego podkreślającego, iż studium nie będąc przepisem prawa nie może stanowić praw lub obowiązków obywateli.

Strona podnosi również przewlekłość postępowania, wskazując datę złożenia wniosku i datę wydania decyzji oraz brak informacji ze strony organu na temat ograniczeń w inwestowaniu w obiekty wielkopowierzchniowe powyżej 2000 m² w terenie, dla którego nie ma planu miejscowego.

Kończąc wywody odwołania i nawiązując do zarzutu wymienionego w jego pkt 4, Spółka zauważa, iż organ powinien wyjaśnić, w jaki sposób podana we wniosku powierzchnia sprzedaży została obliczona. W tym miejscu przytacza definicję „powierzchni sprzedaży” zamieszczoną w art. 2 pkt 19 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i podkreśla, że powinna ona stanowić, jako część obiektu handlowego, całość techniczno-użytkową, przeznaczoną do sprzedaży detalicznej, w której odbywa się bezpośrednia sprzedaż towarów.

Tym samym konkluduje, w świetle definicji powierzchni sprzedaży, do obiektów wielkopowierzchniowych powyżej 2000 m² należą markety i hipermarkety, ale niekoniecznie budynki o przeznaczeniu handlowo-usługowo-mieszkalno-biurowym, jak w niniejszej sprawie, bowiem w takim obiekcie następuje wyodrębnienie poszczególnych nieruchomości lokalowych, z których żadna nie przekroczy wymienionej wielkości. Ta sytuacja powoduje, iż mamy do czynienia nie z obiektem jako całością techniczno-użytkową, tylko z miejscem skupienia wielu mniejszych przedsiębiorców.

Z tych też względów strona nie zgadza się z organem co do przedmiotu wniosku, gdyż jego celem nie jest realizacja obiektu wielkopowierzchniowego o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² - w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Rozstrzygając sprawę Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Lublinie ustaliło i zważyło, co następuje:

Podstawę prawną zaskarżonej decyzji stanowią przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity - Dz. U. z 2012 r., poz. 647), która weszła w życie z dniem 11 lipca 2003 r., zwłaszcza art. 10 ust. 2 pkt 8 w brzmieniu: W studium (uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy przypis własny Kolegium) określa się w szczególności: obszary, *dla których obowiązkowe jest sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego* na podstawie przepisów odrębnych, w tym obszary wymagające przeprowadzenia scaleń i podziału nieruchomości, a także *obszary rozmieszczenie obiektów handlowych o powierzchni powyżej 2000 m²* oraz obszary przestrzeni publicznej, którego możliwość zastosowania w niniejszej sprawie jest przez inwestora kwestionowana.

Gwoli przypomnienia należy podkreślić, iż przytoczony wyżej przepis prawa został wprowadzony w oryginalnym i pierwotnym brzmieniu tejże ustawy opublikowanej w Dz. U. Nr 80, poz. 717.

Następnie art. 12 ustawy z dnia 11 maja 2007 r. o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych (Dz. U. Nr 127, poz. 880) wprowadził zmianę w art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym polegającą na zastąpieniu wyrazów „powyżej 2000 m²” wyrazami „powyżej 400 m²”.

Jednakże Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 8 lipca 2008 r. sygn. akt K 46/07, opublikowanym w Dzienniku Ustaw Nr 123 z dnia 11 lipca 2008 r., orzekł, że ustawa z dnia 11 maja 2007 r. o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych jest niezgodna z art. 2, art. 20 i art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przedmiotowa zmiana, wskutek przytoczonego wyroku Trybunału Konstytucyjnego, przestała obowiązywać z dniem 11 lipca 2008 r., z mocy bowiem art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, o ile Trybunał Konstytucyjny nie określi innego terminu utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego.

Oznacza to, że organ I instancji w dacie wydawania zaskarżonej decyzji prawidłowo przyjął, iż przepis art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym obejmuje treść normatywną w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji tego przepisu dokonanej przepisami ustawy

z dnia 11 maja 2007 r. o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych.

Tym samym Kolegium nie podziela stanowiska odwołującej się Spółki, według której przepis ten po zmianie ustawą, o której wyżej mowa a następnie po wyroku Trybunału Konstytucyjnego jest martwy i w odniesieniu do wielkopowierzchniowych obiektów handlowych nie obowiązują żadne regulacje dotyczące ich powierzchni sprzedaży, co pozwala na ich lokalizację na podstawie decyzji o warunkach zabudowy.

Wyrażony przez Kolegium pogląd ma wszakże swoje implikacje. Otóż w przypadku wniesienia przez dany podmiot wniosku o ustalenie warunków zabudowy dla realizacji obiektu handlowego, którego powierzchnia sprzedaży ma powyżej 2000 m², powstaje obowiązek przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, po upływie 3 miesięcy od dnia ustanowienia takiego obowiązku (art. 10 ust. 3 ustawy o planowaniu zagospodarowaniu przestrzennym). Zaś w świetle art. 15 ust. 3 pkt 4 tejże ustawy w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb m.in. granice terenów pod budowę obiektów handlowych, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta Lublin uchwalone Uchwałą Nr 359/XX/2000 Rady Miasta Lublin z dnia 13 kwietnia 2000 r. i zmienione Uchwałą Nr 165/XI/11 rady Miasta Lublin z dnia 30 czerwca 2011 r. nie przewiduje w Śródmieściu Lublina, w terenie określonym przez inwestora, lokalizacji wielkopowierzchniowego obiektu handlowego.

W przedstawionej sytuacji należy mimo wszystko podzielić pogląd strony, że zaistniały przesłanki zawieszenia postępowania w sprawie na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, stanowiącego: Jeżeli wniosek o ustalenie warunków zabudowy dotyczy obszaru, w odniesieniu do którego istnieje obowiązek sporządzenia planu miejscowego, postępowanie administracyjne w sprawie ustalenia warunków zabudowy zawiesza się do czasu uchwalenia planu. Przytoczony przepis koresponduje bowiem z art. 10 ust. 3 ustawy.

Zawieszenie postępowania w sprawie wydaje się nader oczywiste w sytuacji, gdy brak jest podstaw do ustalenia warunków zabudowy poprzez decyzję dla inwestycji, której lokalizacja musi wynikać z treści miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W sprawie niniejszej bezsporna jest wielkość powierzchni sprzedaży w projektowanym obiekcie, gdyż wynika ona w sposób wyraźny z wniosku inwestora, chodzi mianowicie o 7500 m² tejże powierzchni. Art. 2 pkt 19 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym definiuje pojęcie „powierzchni sprzedaży”, przez którą należy rozumieć tę część ogólnodostępnej powierzchni obiektu handlowego stanowiącego całość techniczno-użytkową, przeznaczonego do sprzedaży detalicznej, w której odbywa się bezpośrednia

sprzedaż towarów (bez wliczania do niej powierzchni usług i gastronomii oraz powierzchni pomocniczej, do której zalicza się powierzchnie magazynów, biur, komunikacji, ekspozycji wystawowej itp.).

Kolegium nie podziela interpretacji tego pojęcia przedstawionej w uzasadnieniu odwołania, zgodnie z którą do obiektów o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² kwalifikują się jedynie wielkopowierzchniowe obiekty handlowe typu hipermarkety i supermarkety, ale niekoniecznie obiekty o różnym przeznaczeniu, zwłaszcza gdy występuje wyodrębnienie poszczególnych nieruchomości lokalowych, z których żadna nie przekroczy wymienionej wielkości sprzedaży, przez co wyodrębnienie owe nie może prowadzić do traktowania obiektu jako całości techniczno-użytkowej.

Z przytoczonej definicji „powierzchni sprzedaży” wynika w niepodważalny sposób, że zaliczenie do niej następuje w odniesieniu do wydzielonej części powierzchni obiektu handlowego, który to obiekt, nie zaś poszczególne lokale, w których prowadzona jest działalność gospodarcza, stanowi całość techniczno-użytkową. Tym samym powierzchnie tychże wyodrębnionych lokali podlegają sumowaniu.

W związku z tym, wbrew argumentowi strony, organ I instancji nie był zobowiązany do wyjaśnienia, w jaki sposób podana we wniosku powierzchnia sprzedaży została przezeń wyliczona, skoro sam inwestor określił tę wielkość.

Kolegium podziela natomiast zarzuty dotyczące przewlekłości postępowania, chociaż strona nie wykazała związku przyczynowego między naruszeniem przepisów procesowych z wynikiem sprawy. Brak także dowodu na okoliczność, że to naruszenie miało wpływ na ewentualne niedokonanie czy zaniechanie czynności procesowej przez stronę.

Z podniesionych względów należało zatem orzec jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na decyzję służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie ul. Skłodowskiej 40, z powodu jej niezgodności z prawem, w terminie 30 dni od daty doręczenia decyzji - za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie, ul. T. Zana 38c.

Ewentualną skargę należy składać w 2 egzemplarzach.

Skład Orzekający:

1.....

2.....

3.....